

Sygn. akt II W 18/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.04. 2017 r.

sprawy przeciwko

A. S. urodz. (...) w W.

córki A. i E. z d. H.

obwinionej o to, że: w dniu 31 grudnia 2016 roku około godziny 21.35 w miejscowości M. na ulicy (...) kierując samochodem marki L. (...) o nr rej. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 51 km/h, gdzie dozwolona prędkość wynosiła 50 km/h (101/50 kmh),

tj. o czyn z art. 92a k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinioną A. S. od popełnienia zarzucanego jej we wniosku o ukaranie czynu.

II. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty postępowania przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 18/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona A. S. w dniu 31 grudnia 2016 r. jechała samochodem marki L. (...) o nr rej. (...). O godzinie 21.35 przejeżdżała przez miejscowość M., wjechała w obszar zabudowany, z ograniczeniem prędkości do 50 km/h. Obwiniona prowadziła samochód z bliżej nieustaloną prędkością, prawdopodobnie poniżej 100 km/h. Dostrzegł to funkcjonariusz Policji M. D.. Policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinioną urządzeniem Ultra – Lyte, które nie identyfikuje pojazdu i wydał polecenie zatrzymania samochodu. Obwiniona zatrzymała się do kontroli, M. D. poinformował ją o popełnionym wykroczeniu drogowym i zaproponował mandat karny zgodny z taryfikatorem, to jest 400 złotych oraz poinformował ją o obligatoryjnym zatrzymaniu prawa jazdy. Obwiniona odmówiła przyjęcia mandatu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionej (k.4),
- częściowo zeznania M. D. (k.8,35v),
- notatka urzędowa (k.1).

Obwiniona w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.4). Stwierdziła, że jechała w dniu zdarzenia z prędkością poniżej 100 km/h, a ulicą (...) jechały wówczas inne samochody. Na rozprawę obwiniona nie stawiała się i Sąd odczytał jej wcześniejsze wyjaśnienia (k.35).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, gdyż żaden przeprowadzony dowód nie zaprzeczył ich prawdziwości. Przypomnieć należy, że obwiniona nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien ją wykazać, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów.

M. D. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.8), iż w trakcie służby zmierzył urządzeniem Ultra – Lyte prędkość pojazdu marki L. (...), okazało się, że pojazd poruszał się w terenie zabudowanym z prędkością 101 km/h. Kierująca pojazdem stwierdziła, że prawo jazdy było jej niezbędne do wykonywania zawodu, nalegała by go nie zatrzymywać, mocno zdenerwowała się gdy zatrzymano jej ów dokument. Podczas rozprawy zeznał (k.35v), że zdarzenie dotyczy kontroli drogowej w miejscowości M., kierująca przekroczyła dozwoloną prędkość o ponad 50 kmh, zostało jej zatrzymane prawo jazdy. Kierująca tak bardzo zdenerwowała się zatrzymaniem jej prawa jazdy, że zamykając drzwi wybiła szybę. Stwierdził, że urządzenie, którym zmierzył prędkość pojazdu obwinionej nie identyfikuje pojazdu.

Sąd dał wiarę tego świadka w części opisującej okoliczności zdarzenia i pomiaru prędkości, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionej i treści notatki (k.1). Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której podał, że obwiniona jechała z prędkością 101 km/h. Przede wszystkim pomiar prędkości został wykonany urządzeniem, które nie identyfikuje pojazdów poddanych kontroli prędkości. Zatem pomiar nie został wykonany odpowiednim urządzeniem i nie może być podstawą ustalenia faktycznej prędkości samochodu prowadzonego przez obwinioną.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.1), informacja producenta (k.21) i informacji o wykroczeniach w ruchu drogowym (k.30) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego nie można uznać, że obwiniona popełniła zarzucany jej czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionej to, że w dniu 31 grudnia 2016 r. w miejscowości M., prowadząc pojazd marki L. (...) o nr rej. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość o 51 km/h. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 92a k.w.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań urządzeń, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych urządzenie służące do kontroli prędkości pojazdów powinno identyfikować pojazd. Wymóg ten należy rozumieć w ten sposób, że urządzenie powinno wskazać pojazd, którego prędkość została zmierzona. Nie mogą powstawać wątpliwości co do tego, jakiego pojazdu dotyczy kontrola prędkości. Urządzenie to powinno posiadać aktualne świadectwo ważności, czego nie dołączył oskarżyciel publiczny w niniejszej sprawie. Ponadto pomiar powinien uwzględniać możliwe błędy pomiarowe. Jak wynika z informacji producenta urządzenia Ultra – Lyte dokładność

pomiaru wynosi 2 km/h (k.21). Oznacza to, że przy pomiarze 101 km/h faktyczna prędkość mogła zawierać się w przedziale od 99 do 103 km/h. Okoliczność ta nie została zweryfikowana w żaden sposób przez oskarżyciela publicznego i nie przedstawił wiarygodnych dowodów, że prędkość rozwijana przez obwinioną wynosiła 101 km/h.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki, uznać należy, że oskarżyciel publiczny nie udowodnił przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów, że obwiniona popełniła zarzucane jej wykroczenie i należy ją od popełnienia tego czynu uniewinnić.

O kosztach orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie II wyroku.